

zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. v ten rozum, že osoby, k nimž se vztahuje čl. 76 uvedené právě smlouvy, pokud se týče § 9 cit. úst. zák., se stávají příslušníky státu vykonávajícího práva svrchovanosti na území, kde dříve měly právo domovské, teprve potom, až lhůta k žádosti o přiznání státního občanství čsl. ve smyslu § 9 cit. úst. zák. uplynula nebo až žádost ta byla zamítnuta.

Názor tento nelze uznati správným.

Naopak setrvává soud i v tomto případě na právním názoru vysloveném již v nál. Boh. 2915 adm. toho obsahu, že osoby v § 9 úst. zák. č. 236/1920 označené, které příslušely dříve domovským právem do obce ležící v území nynější republiky rakouské, stanou se, nepodaly-li žádost za přiznání čsl. státního občanství ve stanovené lhůtě nebo byla-li žádost ta zamítnuta, ve smyslu čl. 77 mírové smlouvy St. Germainské příslušníky státu tam uvedeného s účinností ode dne, kterého nabyla tato mírová smlouva působnosti t. j. od 16. července 1920.

Podle toho nemůže tedy opční prohlášení pro čsl. republiku podle čl. 8 brněnské smlouvy býti odmítnuto z důvodu, že optant před tím žádal o přiznání čsl. státního občanství podle § 9 úst. zák. č. 236/1920.

Tento názor právní vyslovil ostatně nss také již v nál. Boh. 2180 adm.

Poněvadž tedy žal. úřad v tomto případě vycházel z právního názoru opačného — tedy nesprávného — bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876.

Č. 3407.

Zajištění bytu: I. Okolnost, že úřadem jednou bylo uznáno, že tu nejsou podmínky pro zajištění určitého bytu podle § 13 zák. č. 225/1922, nepřekáží tomu, aby úřad znovu zahájil řízení za účelem zajištění téhož bytu, má-li za to, že předpoklady zajištění později nastaly. — II. Nelze zajistiti byt, který dřívějším nájemníkem již je vyklizen.

(Nález ze dne 28. března 1924 č. 5013.)

V ě c: Emilie D. v K. (adv. Dr. Kar. Schöppe z Ústí n/L) proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 28. listopadu 1922 nevyhověla osp ve F. žádosti důchodkového kontrolního úřadu v K. o zajištění bytu v domě st-lky, do 29. listopadu 1922 obývaného okr. inspektorem pohraniční stráže Eduardem Sch., který byl služebně přeložen do obce jiné, pro jeho nástupce v úřadu, poněvadž bylo zjištěno, že dosavadní nájemník dal 4. neb 5. února 1922 výpověď z bytu toho.

Když toto usnesení nadřízeným úřadem bylo zrušeno a dále zjištěno, že ohledně sporného bytu platila jednoměsíční lhůta výpovědní, zajistila osp na základě § 13 zák. č. 225/1922 v domě st-lky v K. byt tento a vyslovila, že výpověď, kterou nájemník dal 4. neb 5. února 1922 majitelce domu, ztratila dalším setrváním nájemníka v nájemním poměru po u-

plynutí výpovědní lhůty, tedy po jednom měsíci, platnosti a bylo považováni nájemní smlouvu po této době za obnovenou.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání majitelky domu z důvodů v odpor vzatého rozhodnutí, ježto jsou zde zákonné předpoklady § 13 cit. zák. pro zajištění bytu.

Stížnost běře rozhodnutí v odpor předem námitkou věci rozsouzené, tvrdíc, že zamítnutím rekursu důchodkového kontrolního úřadu proti výměru osp-é z 28. listopadu 1922 rozhodnutí to nabylo právní moci a tím bylo na jisto postaveno, že byt v domě st-lky zajištěn býti nemůže.

Námitku tu neshledal nss odůvodněnou, neboť okolnost, že jednou bylo uznáno, že tu nejsou předpoklady pro zajištění bytu, není překážkou, aby úřad znovu zahájil řízení za účelem zajištění téhož bytu, když má za to, že předpoklady zajištění toho později nastaly.

Stížnost namítá proti novému usnesení zajišťovacímu, že poměr nájemní byl zrušen a byt uprázdněn tak, že nelze více byt ten zajistiti.

Stížnost tvrdí, že nájemník Sch. dal výpověď 4. neb 5. února 1922, že byt vyklidil 29. listopadu 1922 a že zajišťovací výměr byl majitelce domu doručen 21. dubna 1923. Tyto skutečnosti žal. úřad nepopřel.

Dle § 13 zák. č. 225/1922 lze byt obývaný v den vyhlášení tohoto zák. (19. srpna 1922) státním zaměstnancem, uprázdní-li se tím, že zaměstnanec byl služebně přeložen do jiné obce, pronajmouti jen státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí, bylo-li vlastníku domu nebo jeho zástupci dříve, než obdržel výpověď z bytu, dodáno rozhodnutí úřadu, kterým byt se zajišťuje pro státního zaměstnance.

Dle tohoto zákonného ustanovení musí se zajištění bytu státi dříve, než se byt u p r á z d n í, neboť dle pravidelného pochodu, který patrně zákonodárce měl na mysli, předchází výpověď uprázdnění bytu a bývá uprázdnění jen důsledkem výpovědi. Stanoví-li tedy zákon, že nelze zajistiti byt po dané výpovědi, nutno usuzovati, že tím méně lze zajištění provést, když byt byl již uprázdněn. Tomu svědčí i úvaha, že zák. č. 225/22 jest částí opatření k odstranění bytové nouze a že zákonodárce zřejmě hleděl k tomu, že byty uprázdněné pravidelně prázdnými nezůstávají, nýbrž že se zase obsazují.

Chtěl-li tedy zákonodárce, jak z ustanovení o tom, že zajištění nastati musí před danou výpovědí, chrániti nájemní smlouvy, po dané výpovědi uzavřené, nezamýšlel zřejmě dotýkati se dispositio s bytem po uprázdnění jeho provedených.

Správnosti názoru toho nasvědčuje i ustanovení § 14 téhož zák. pojednávající »o bytech a místnostech zabraných«, které v odstavci 3. praví, že obec může nájemníku zabraného bytu dáti výpověď jenom, opatří-li mu přiměřený byt náhradní, že však ustanovení to nevztahuje se i na poměry již vypovězené, pokud nebyl byt v den vyhlášení zákona v y k l i z e n.

Ježto v tomto případě byt byl vyklizen 29. listopadu 1922 a nař. rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy byt byl již uprázdněn a nastala volnost majitelky domu s bytem nakládati, jest patrné, že žal. úřad nemohl více zajistiti onen byt . . . .